

Реших да пиша за тези племена вдъхновена от книга, наречена “Индийските магьосници от сините планини”. Неин автор е Елена Блавадска, известен теософ, езотерик, основателка на Теософското общество, автор на много книги по въпроса за теософията, тайнството на магиите и психичните сили. Запознавайки се с тези племена, всъщност авторката разбира какво означава да владееш магия - черна или бяла и от тогава насам тя се занимава с тази тема.

Изследването на този културен феномен започнало още през 1822 г. От тогава до днес, въпреки старанията на етнологзи, филолози и антрополози, особени резултати не са постигнати. Дори напротив, колкото повече учените се опитвали да разберат нещо за тези странни племена, неселяващи областта Куимбатур в Южна Индия, толкова повече се обърквали от направените в последствие странни открития.

Като начало всичко започнало през 1812 г., когато съвсем случайно двама заблудени английски чиновници решили да прекарат лятната си отпуска в Южна Индия - рая за ловците на слонове и тигри. Те се насочили към Куимбатур, главният град на едноименната област, която се намира между Мадрас, столицата на южно-индийския щат Тамил Наду, и Карнатик /днешен Бангалор/. Областта представлява тясна ивица земя известна освен с изобилието на едър и дребен дивеч и с огромните блатни територии, гъсти гори и джунгли. Там в блатата преди много години слоновете отивали да се усамотят преди да умрат и за това тези блата били пълни със слонова кост. От там идва и името на планините разположени на юг от Куимбатур - Слоновите планини/Анемалските планини –от думата “ане”- слон/. На север тази област достига до Нилгирийските планини с височина 2637м., известни още като Сините планини, заради цвета им погледнатиот далече. Част от тях е връхът Тодабет (днешен Манантоди – 2060 м) където всъщност ще се развие по-нататъшното действие.

Тези планински местности се считали от силно суеверните индийци за свещени и непристъпни. Никой не смеел да премине зад пределите на водопада Колакамбе. От там нататък започават възвишенията на планините, които “целогодишно били обвити в

гъсти мъгли, а освен това и непристъпни гори”. Местното население считало, че там се намират адът и раят на земята и да престъпиш гарницата им даже без да искаш, би било светотатство, заслужаващо смърт. Всички вярвали, че там живеят само азурите (ангели) и писаките (дяволите), и който дръзнал да навлезе в границите на техния дом, бивал зверски наказан и никога повече не се връщал. Така под “закрилата” на суеверия и отколешни предания тези планини останали необходими столетия наред. Никой не предполагал, че там се крие живот, който представлява може би дори липсващата брънка в историята на нашето човечество, а именно Тодите, Бадагите, Кохтите, Курумбите и Еруалите. Смятам, че ще е интересно да разберем как наистина учените стигнаха до това откритие.

Малкото лятно приключение на английските чиновници започнало с лов на тигри. Разбира се не можело просто така да тръгнат из джунглите, трябвало да си намерят водач. Така се запознали със забележителна част от местното население, наречени шикари. Хора, на пръв поглед като изнемощели старци, предизвикващи нищо друго освен състрадание у чужденците, със слабите си, но жилави тела, хлътналите си кореми и прегърбената стойка. В действителност те били способни да убият всеки звяр, който им се изпречи на пътя, служейки си само с чифт ловджийски ножове, барутници от биволски рога, и старинна пушка. Хора изостанали в своето развитие и същевременно достатъчно хитри и информирани за да се пазарят със “сахива” докато не получат възнаграждението, което подобава на животното, заръчано им да преследват и убият.

След дълги разпавии англичаните се сдобили с трима такива водачи-“наемни убийци” и тръгнали на пътешествие из Нилгирийските джунгли. След дълъг преход стигнали до обвития в мъгла водопад Колакамбе и за изненада на туристите, смелите и безстрашни до тогава водачи, изведнъж затреперили и обявили, че от тук нататък дори и крачка няма да направят повече. Това бил първият сблъсък на белите с религиозната фанатичност на тамошното население. Опитали се да насилят шикарите да продължат, но нищо не се получило и останали без избор, те се върнали обратно в селото, от което тръгнали, а именно Метополам.

Решили да разберат, защо хората толкова много се страхуват да преминат отвъд водопада, събрали месните старейшини и брамини за да чуят тяхната история. След като разбрали за суеверията на селяните, те гордо вдигнали глави и почти им се присмяли, обявявайки, че след три дни отново ще предприемат пътешествие до планините и този път не само до водопада, но и по-нагоре.

През следващите три дни се случили много странни неща в малкото слеце (днес вече прилично голям град). Селяните правели всевъзможни неща, с цел да спрат англичаните. Няколко от тях се обрекли на драхма (гладна смърт) пред вратите на “сахибите”, други обрѣснали главите на жените си и ги накарали да си издерат лицата до кръв, в знак на протест и обществено бедствие. Брамините обикаляли селото и произнасяли молитви на висок глас. Нищо не спряло твърдоглавите британци. Те извикали още свои колеги и приятели и решили да тръгнат на път без водачи, защото такива и без това не останали - предвидливо се разбягали от страх. Тяхната експедиция, обаче отново не стигнала до никъде, защото без водачи те дори не намерили верният път до водопада, пък камо ли по-нататък. Някакси успели пак да се върнат в селото, където за свое щастие намерили двама скрити малабарци (от областта Малабар, в която се намирало селото) и ги принудили със заплахи да ги водят към водопада. И така тръгнали отново, този път във върнатата посока, но още преди да стигнат до водопада, единят от селяците бил нападен и погубен от тигър, а малко след това едва на по-малко от километър разстояние от Колакамбе и другият внезапно паднал и умрял, без никой да разбере защо. Малко смутени, но решени да докажат че в тези планини не се крият дяволи и ангели, групата продължила пътя си напред към неизвестността.

Ще се въздържа от подробното описание на по-нататъшните им приключения. Само ще предам най-важните сцени и действия.

По пътя си изследователите се натъкнали на безброй препятствия, като например огромна 9 метрова боа, която погубила един от тях, разбира се погребали бедния човек като подобава и продължили. По – нататък изкачвайки стръмните скали, се натъкнали на поляна заселена от стадо разярени слонове, които толкова ги уплашили, че всеки побягнал в различна посока и отрядът се загубил в гората. След дълго лутане през цялата нощ, успели да се намерят на следващия ден и седем от тях отказали да продължат нагоре. Върнали се в селото. Други трима изчезнали безследно, и двамата първоначални смелчаци останали сами, решили да продължат екскурзията си непоклатими.

Лутали се по склоновете на планината няколко дни. Ту се изкачвали ту се спускали, през нощта спали по върховете на дърветата от страх да не ги нападне нещо, хранели с само с диви ягоди и гъби. На няколко пъти се опитали да намерят пътя обратно, но безуспешно. Стигали до задънени пътеки и отвесни скали. Останали отново без изход, двамата решили да се изкачат на най-високото възможно за тях място, за да огледат месността и да видят от къде ще могат да се върнат обратно. Намирайки се в долина разположена не далеч от един стръмен и висок хълм, те решили, че това е тяхното спасение. Започнали вече да изкачават хълма те разбрали, че той е обрасъл със странен

вид трева, която била толкова невероятно хлъзгава, че изкачването било почти невъможно. Без да се предават, лазейки на четири крака, те дълго се борили с обраслия хълм, докато най-накрая изнеможели стигнали до върха. Там проснати на земята двамата първоначално не забелязали на какво са се натъкнали. Но след малко се опомнили и се огледали. Оказало се, че тези възвишения, които те счели за скали, като ги гледали отдолу, са всъщност огромни гробници.

Това бил известният сега Хълм на гробниците. Паметници останали там от дълбока древност, и до днес неизвестно от кога и откъде произлизат. На кой народ принадлежат, или на коя епоха. И както се оказва по късно, много от хълмовете на Нилгирийските планини са покрити с такива тайнствени гробници. Двадесет години по-късно започнали да правят разкопки във всяка една от гробниците. Открити са бронзови и глинени съдове, интересни статуи и грубо изработени метални украшения. Всички тези предмети с нищо не напомнят на останалите такива намерени из цяла Индия. Намерени са странни геометрични фигури изработени от камък, кост и глина. Никой не разбрал за какво са служели те. Още - многостенни съдове с идеално издялана форма, глинени фигурки с овчи и магарешки глави между птичи тела. Всички гробници са с овална форма и високи средно 2 метра, изградени без цимент, само от големи недодялани камъни. Стените ограждат дълбок гроб, покрит от удивително правилен свод и изграден в повечето случаи от перфектно гладки камъни. В последствие се достига до извода, че формата на гробниците е сходна с подобни от други краища на света, например в някои области на Англия, Уелс, Бретания, Франция и Кавказките планини. В тези гробници, обаче, не са открити до сега никакви скелети както и нещо подобно на оръжие, нито пък никакви надписи, които все пак да подсказват нещо. Имало все пак камъни и дъски, заровени по ъглите, с надраскани по тях нещо като йероглифи, подобни на тези, които се намират по обелиските на Пеленеке и други мексикански развалини.

След дълги проучвания се достига до заключението, че нито едно от всичките пет племена, живеещи в нилгирийските планини, няма дори бегла идея на кого принадлежат тези гробници. Пък и погребалните ритуали на тези племена са съвършено различни. Тодите изгарят своите мъртви заедно с любимите им биволи, еруалите ги привързват по върховете на дърветата, а курумбите ги погребват под водата. Всички хипотези по въпроси свързани с тези интересни паметници се оказват несигурни и всъщност никой не успява да докаже произхода им или да намери нещо подобно някъде по света.

Но нека се върнем към разказа на Елена Блавадска.

Единият от двамата англичани станал да обходи мястото, другият останал да лежи без да помръдва от умора. Оглеждайки се за път надолу към селото, на англичанина му се сторило, че вижда дим в далечината и бързо се затичал да каже на своя приятел. Като се върнал при него, обаче, го заварил бял като платно и с вдигната ръка, сочеща нещо видно и явно важно. Обърнал се към оказаната посока и видял това, което някой най-малко би очаквал да види. Само на няколко стотин метра от тях, в подножието на хълма имало постройки, а по нататък – хора. Вместо да се зарадват те се уплашили и се скрили зад най-близките храсти. На всичкото отгоре се натъкнали на недоброжелателни маймуни, които вдигнали такава врява, че вече било неизбежно да ги забележат. Почти веднага пред тях се появили хора, с вид на отворителни джуджета, които ги пленили и ги отвели към селото - това била първата среща на човечеството с тези странни племена.

Голяма част от казаното дотук беше по-скоро разказ, отколкото научни факти, за това сега ще опиша тези изключителни туземци, като подчертавам, че изложените факти почиват изцяло на споменатата по-горе книга и малко странични източници по някои от въпросите.

Първият забележителен факт, който прави впечатление е изключителната природа в местностите, които те обитават - диви, гъсти тропически гори, тихи китни полянки осеяни с разни видове цветя, студени и отвесни скалисти склонове, дълбоки и влажни пещери, огромни и непристъпни блатни местности, дори плодови горички.

На повече от 2000 м. надморска височина по върховете на Нилгири, постоянната температура е не по малко от 6 градуса и не повече от 15 градуса по Целзий. Въпреки невероятните жеги в Индия през летния сезон, там горе температурата си остава винаги една и съща - цари вечна пролет. Приятно хладно през цялото време.

Навсякъде из планинската верига “гъмжи” от течаща чиста изворна вода и множество лековити горещи езера.

Почвата е изключително плодородна и според племената, всички реколти дават плод два пъти годишно, а не както сме свикнали по веднъж.

Животните, населяващи района са два пъти по-едри от нормалното. Има изобилие от животински видове, които по принцип не сме свикнали да наблюдаваме на едно място. Включително и диви, смолисто черни, огромни биволи.

Както всичко останало и туземците населяващи тези земи са много различни от всички останали подобни по света.

В най-ниските участъци от планината живеели еруалите. Те са били същества подобни на къртици, защото живеели в дупки под земята и се хранели с корени. Днес вече не са толкова диви каквито са били в момента на откритието им, защото местността е отдавна заселена и малко или много модернизирана.

По нагоре по склоновете на Нилгири се срещали курумбите. Това е племе, което се разделяло на три основни клона: курумби, мулу-курумби и тени-курумби. Курумбите живеят заседнал живот на групички и образуват малки селца. Тени – курумбите преживяват от мед и корени, за това името им идвало от “тени”- мед.

Мулу-курумбите обаче са доста различни. На вид като диваци, с ръста не по висок от 90 см., те приличат повече на големи маймуни отколкото на хора и живеят в подобия на гнезда в клоните на дърветата. В други области на Индия също се срещат племена с подобни външни белези и дори същото име, но те рязко се различават от тези, населяващи Нилгири. Употребяват лък и стрели и обичат да убиват слонове и тигри. Тези отвратителни същества - по думите на другите племена, се отбягват от всички, освен от Тодите, защото били изключително зли. Името им произлиза от думата “курумбан”, която означава джужде. Говорет на език, наподобяващ повече цвърчене на птица и рев на маймуна, отколкото човешка реч и числеността на техните племена, както и тези на еруалите, не надвишавала 1000 души. Освен това из цялата област се носят легенди за тези същества и тяхната способност да убиват от разстояние, само насочвайки пръста си към някого. Няма оживял след като мулу-курумб го е прокълел. Много учени и лекари си обясняват внезапната смърт на прокълнатите с непознати вируси и епидемии, но защо тези епидемии връхлитат само посочените от курумбите хора, никой не успява да обясни. Някой смятат, че това е чиста случайност, но очевидците на необяснимите случки разказват, че всичко се дължи на черните магии на курумбите. Всички омагьосани умирали в срок най-много от 13 дни по един и същ начин - подунали им се коремите, появявала се силна треска и в последствие човекът издъхва. Никой нормален лекар, освен лечителите на тодите, не успял да предотврати смъртта на тези хора...

Третата раса заселила се в този планински край са Кохтите. Според легендата те са изключителни майстори на златни и сребърни изделия, ковачи и грънчари. Някак са успели, без да напускат границите на планините и без да еволюират по никакъв друг начин, да усъвършенстват това изключително умение. Освен всичко, техните оръжия и ножове се оказват с много по добра обработка, здравина и гладкост от всичко напраено до тоаи момент в Азия или Европа. Те самите употребяват само един вид оръжие, което е дълго и тънко, подобно на шиш и заострено от двете страни. Кохтите отказват да кажат каква е тайната на начина, по който обработват желязото. Интересен е факта, че нито едно от другите планински племена не се е занимавало с металообработване. Религията на Кохтите също няма нищо общо с религиите на другите планински туземци. Те се кланяли на собствени измислени божества, които не са изобразени никъде, по никакъв начин. Доколкото има сведения около наброяват около 2500 души.

Следващото племе се нарича Бадаги. Те превъзхождат всички останали по брой, богатство и цивилизованост. Наброяват около 10 000 човека и се делят на няколко фамилии занимаващи със земеделие. Това племе незнайно защо боготвори Тодите и дори ги почита повече от собствения им бог Шива. Безусловно им се подчинява и работи доброволно за тях. Дори им плащат данъци за това, че обработват техни земи.

А сега бих искала да обясня и за последното племе, което въсщност е причината за всичко описано до сега – Тодите.

Тодите са древно туземско племе, заселяващо по - горе описаните местности. Те се делят се на две основни групи (класи) – терали /свещеници/ и кути /простосмътни/. Тералите са аристократите на племето. Терал може да бъде само мъж и никога жена. Те дават обет за вечно безбрачие още с раждането си и цял живот служат на биволите (техните свещени животни). Интересен е обаче факта, че свещени са само техните собствени животни, чуждите биволи не означават нищо за тях. Друг е въпросът, че като техните биволи няма никъде другаде по света - огромни, катранено черни същества, учудващо интелигентни, което е рядкост за този тип животни. Много от племената се опитвали да ги отгледат, давали им същата храна, разхождали ги по същите пасища, но каквото и да правели, техните биволи никога не ставали толкова големи и умни. Друго основно занимание на тералите е извършването на странни ритуали, които пазят в тайна от всички извън племето. И до ден днешен никой не знае какво точно правят, когато се скрият в техния храм нерчен “тирифи”. Той се намира в свещения обор в нещо като задна стая. Никой друг освен тях не е влизал там през вековете и до днес. Има само очевидци които твърдят, че след залез слънце през цепнатините не дървеното

здание се процеждала силна светлина чак до сутринта. Докато произнасят тайните слова и молитви, тералите говорят на език, който само те разбират, никой друг от селото не знае този език. Иначе тодите говорят всички местни езици и диалекти, могат да се разберат практически с всеки. Те живеят в къщи с невиджана до сега архитектура – кръгли, тясни и конусовидни, направени от камъни и бетон без позорци, само с нисък отвор за влизане, който отвътре се затваря с голям, тежък и кръгъл камък задвижван с помощта на лост и завързан за стената с помощта на интересни на вид халки и връв. Едно село е съставено от около 4 къщи, построени близо една до друга, между тях свещения обор, чийто двор между другото също е свещен.

Общо племето се състои от около 700 души. Твърдят, че никога не са били повече и това се доказва през дългите години на проучвания и статистики. Техният брой не се променя. Разделени са на седем клана или родове, всеки клан наброява сто мъже и не повече от дванайсет жени. Една жена се пада на всички братя в семейството. Много учени си задават въпроса, защо жените в племето са толкова малко и защо никога не се раждат повече. Как успяват да контролират раждаемостта? В последствие се появяват мнения, че те практикуват някакакъв сорт детеубийства за да ограничават броя на жените в племето, но това никога не се доказало. Начинът, по който тодите отговарят на тези твърдения е безспорно интересен и необичаен: прекрасно знаят от какво имат нужда и затова не си раждат “майки” и ако искат ще си имат и повече, но те просто не им трябва. Жените при тях са само майки и нищо повече. Нямаат дума за жена в езика си, наричат и младите и възрастните жени майки.

Външият им вид също заслужава внимание. Изключително атлетични и съразмерни, много високи, почти великани. Най-ниският представител на тази раса е с ръст 1,90 м. Имат нетипични за индийското население светли и ясни очи, основно сини, но с отенъци на жълто, светлокафяво и понякога дори червено. Отличват се също с невероятно бялата си кожа и почти перфектните си бели зъби. Притежават невероятно спокоен и хипнотичен поглед и ослепителна, завладяваща усмивка. Към всичко това прибавяме и гарваново черна коса, която носят равно подстригана над очите и ушите и много дълга отзад. Също толкова черна брада, която никога не бръснат или подстригват през живота си. И правилни, силно европеидни черти на лицето. На пръв поглед са мръсни и нецивилизовани, защото се къпят само веднъж годишно!! Дрехите им представляват бели роби, дълги до земята, обвити окло тялото, украсени с красиви бродерии, направени от жените им.

Хранят се главно с горски ягоди и биволско мляко, които добиват само от своите собствени гори и биволи. Твърдят, че по-скоро биха умрели от глад, отколкото да пият мляко от чужди биволи. Не сеят и не жънат, не отглеждат друг вид добитък освен биволиите. Смятат всяка работа, различна от доенето на биволиците, за безчестие.

Освен това да доят биволиците е позволено само и единствено на мъжете и то на свещенодейците и техните ученици. Останалите растителни кутури, изключително и само растителни, те добиват чрез бадагите, които, както вече споменахме, безвъзмездно и доброволно работят за тях от както са се преселили в тези области.

Още нещо странно е, че въпреки на пръв поглед първобитността си, тези хора са високо интелигентни и силно морални. За тях лъжата и присвояването на нещо чуждо е равносилно на смъртен грях. Те дори нямат думи за лъжа в езика си. Всъщност боготворят истината, имат храм високо на върха Тодабет, който се казва "Храмът на истината".

Погребалните им обичаи и вярвания също не са подобни на никои други. Когато някой умре го изгарят с някакви странни ритуали и го погребват с любимия му бивол. Ако умре терал (свещеник), то се принасят в жертва 15-17 глави от тези животни. Вярват, че след като умре, тялото на тодът ще израсне като терва по техните морави и така ще нахрани биволиците, а душата му ще се превърне в огън, който ще се възнесе към слънцето, вечно ще грее от там и ще топли техните биволи и живите тоди. Подтикнати да обяснят това си твърдение по - подробно те казват: "Огънят на слънцето – това е огънят на любовта. Всеки добър човек, независимо дали е черен или бял е тод. И само любовта на тодите грее от слънцето. Лошите не могат да обичат и за това не са там".

Тодите водят необичаен начин на живот, погледнато през очите на обикновения днешен човек. Един германски свещеник се опитал да живее с тях и бил принуден естествено да се приобщи към техните привички и обичаи. Той се съгласявал на всичко заради целта си - да ги покръсти. Свещеникът прекарал 30 години сред тодите и не само не успял да да им внуши дори капка от вярата в Исус Христос, но и не успял да вникне в тяхната фанатична вяра в биволиците. Не разбрал нищо от техния език, нито от техните обичаи, въпреки че непрестанно ги наблюдавал и разпитвал. Накрая затлъстял сериозно, въпреки че се хранел само с растителна храна и мляко от биволи, разболял се тежко и починал.

Независимо от времето навън тодите винаги прекарват целия ден извън къщите си. Щом се стъмни обаче, всички се прибират като по сигнал и залостват вратите на тъмните си убежища, защото чувстват отвращение към лунната светлина.

Йезуитите също направили опит да им наложат вярата си, но отново безуспешно.

Опитали да ги подкупят, но как да подкупиш човек, който е съвършено задоволен от това което има и не му трябва нищо друго.

Когато попитали бадегите, най-верните слуги на тодите, защо техните господари така упорито отказват да приемат друг бог, те отговорили, че тодите признават съществуването на другите богове, но не им се кланят, защото те самите също са богове.

Изключително миролюбиви хора, тодите никога не използват оръжие и не проливат кръв. Дори изпитват свещен ужас от нея. Единственото нещо, с което си служат за защита и никога не напуска дясната им ръка, е къса, недебела тояжка от бамбук, със странни изрисувани по нея знаци. Всъщност да се твърди, че я ползват за защита би било неправилно, имайки предвид психическата сила която притежават, и начина, по който могат да накарат всяко живо същество да им се подчини моментално. Те както курумбите владеят някакъв вид магия, отново според очевидци, с тази разлика обаче, че тодите лекуват, а курумбите убиват, и двете раси имат власт над животните и хората, но едната е поразяваща и смъртоносна, а другата “красива и съживяваща”. Много от местните хора, а и от по-далеч, водели при тодите неизлечимо болни хора, които почти няма случай да не са оздравели след интересното на вид лечение.

Лечението на тодите се състои в следното: слагат болния да легне по корем с гръб към слъцето, застават над него и говорейки неясни слова, започват да движат бамбуковата тояжка над легналото тяло, а там където е болното място описват всевъзможни фигури във въздуха. После забъркват биволско мляко с билки, извършват няколко ритуала над съда с млякото и след това го дават на болния. Интересното е, че те лекуват само морално здрави и физически чисти хора. Отказват да помагат на хора употребявали алкохол. За да разберат кой е добър и кой лош, слагат болните пред бивола водач на стадото и ако той го подуши, значи е добър, ако се разяри, налагало се по-бързо да скрият човека от очите на животното. За начина си на лечение те сами казват: “ние лекуваме с любовта, която струи от слънцето, а пък на такъв лош човек тя няма да подейства”.

Запитани за своя произход, те твърждали, че едно време царят на Изтока им подарил тези земи, от тогава живеят в тях и никога не са напускали планината. Също са сигурни, че живеят там от 127 поколения, което изчислено /средно по 3 поколения на столетие, малко вероятно за тях, защото са по - дълголетни от обикновения човек/ прави близо от 7000 години, което пък означава, че са там отпреди Адам и Ева!? Настояват че техните праотци са дошли от о-в Ланка, т.е. от изток, и са служили на митичния цар-демон Равна

близо 25 поколения, /който пък бил победен от също митичния цар Рама/, ако пак пресметнем по същия начин прави около 1000год. които прибавени към първото изчисление прави повече от 8000год.

Когато се срещнали с първата експедиция от изследователи, тодите им казали, че от векове има предание, което описва пристигането на “чуждоземци” по техните земи. Запитани от къде водят началото си тези предания, те отговорили, че всезнаещите боволи са го казали още на праотците им. Това е поредното учудващо нещо за тодите. Хора са ги гледали множество пъти как се приближават до огромното животно и когато започнат да му нашепват странни звуци в ухото, то кима с глава и като че ли отговаря на някакъв странен език. И днес не е ясно как точно става това.

Освен тези следи няма никакви други за тяхното минало, което означава че трябва да приемем тази история за действителна, колкото и приказна да е тя, поне до доказване на противното.

Според текстовете, които прочетох има основание да се смята, че тодите и курумбите владеят някакъв вид психоза, която все още не е дотаъчно изследвана от учениете и не е достатъчно ясна на човечеството като цяло. За това все още малко хора вярват в нея. И обикновено тези, които вярват, например Блавадска и нейните последователи, се считат за луди и смахнати. А те най-често са просто очевидци на това странно явление, тази невероятна способност на човешкия ум да въздейства над всичко живо около себеси.

Също така съм убедена във факта, че всяка история и всеки мит в основата си почиват на съвсем реални събития и личности, просто трябва да се изследват достатъчно задълбочено за да може да се прозре истината, която се крие между множеството измислици и натрупали се през вековете фантастични добавки към същинската история.

Поради тази причина съм сигурна, че книгата въз основа на която написах този текст не е просто книга пълна с вълшебни приказки.

Вярвам, че такива хора наистина съществуват и, че те просто поради чистата си и

невинна същност успяват някак си да се опазят от пороците на “еволюцията”.

Също е сигурно, че от незапомнени времена тези хора са последователи на някакъв тип бяла или черна магия и са успели през столетията да я развият до такава степен и до толкова да я опазят от чуждо влияние и знание, че днес тя да ни се вижда невъможна, както впрочем всяко непознато нещо.

И дори и да не си признават много хора искрено се интересуват от този тип енергия и само защото не успяват да я разберат, тя ги привлича още повече и даже често води до тяхната гибел, или загуба на самосъзнание.

Трябва също да се замислим какво може да причини на човек силата на внушението и на суеверието. Вярата в нещо е толкова силна, че е способна да докара обикновения дори образован човек до пълното му самоунищожение. Най-простия ежедневен пример за това, който всеки може сам да открие като се замисли е, че ако вярваш, че ще ти се случи нещо лошо, след като си видял черна котка, или когато е петък 13-ти, то наистина ти се случва. Била съм свидетел на такива случки, а и на мен са ми се случвали странни неща, свързани с този тип поверия.

Ключът според мен е в позитивното мислене. Ако мислиш красиви и добри неща само такива ще ти се случват.